

Sygn. akt III Ca 819/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2023 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Sądu Okręgowego Marcin Rak

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2023 roku w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **Spółki (...) Spółki Akcyjnej w B.**

przeciwko **L. A. i K. A.**

o opróżnienie lokalu mieszkalnego

na skutek apelacji pozwanego **L. A.**

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrzu

z 19 lipca 2021 roku, sygn. akt I C 147/21

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki 120 zł (sto dwadzieścia złotych) z tytułu zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSO Marcin Rak

Sygn. akt **III Ca 819/21**

UZASADNIENIE

Powódka Spółka (...) S. A. z siedzibą w B. domagała się nakazania pozwanym L. A., A. D., D. Ł. oraz D. K., aby opuścili i opróżnili lokal mieszkalny położony w Z. przy ul. (...) i wydali go powódce. Wniosła nadto o zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu podała, że prawo do zamieszkiwania w lokalu na podstawie umowy najmu zawartej z poprzednikiem prawnym powódki, przysługiwało pozwanemu L. A. i jego ówczesnej żonie N. A.. Umowa ta została wypowiedziana wobec braku uregulowania zaległości czynszowych. Pomimo wypowiedzenia umowy lokal nie został zwrócony. Nadto pozwany L. A. w sposób uporczywy narusza porządek domowy między innymi poprzez naruszanie ciszy nocnej, awanturowanie się, wypuszczenie na klatkę schodową i podwórko psa bez smyczy i obroży, zachowuje się agresywnie wobec współlokatorów, co wypełnia przesłankę z art. 17 ustawy z 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2020 r., poz. 611 ze zm. – dalej jako u. o o.l.) i skutkować powinno wydaniem orzeczenia o nieprzysługiwaniu pozwanym prawa do zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Pozwany L. A. wnosił o oddalenie powództwa oraz kwestionował, aby zakłócał porządek domowy.

Wezwana do udziału w sprawie w charakterze pozwanej K. A. nie ustosunkowała się do żądania pozwu.

W toku postępowania powódka cofnęła ze zrzeczeniem się roszczenia pozew względem pozwanych D. K., A. A. i A. D..

Wyrokiem z 19 lipca 2021 roku Sąd Rejonowy w Zabrzu nakazał pozwanym L. A. i K. A. aby opróżnili i opuścili lokal mieszkalny położony w Z. przy ulicy (...) i wydali go powódce w stanie wolnym od osób i rzeczy (pkt 1); ustalił, że pozwanym nie przysługuje prawo do otrzymania lokalu socjalnego (pkt 2); umorzył postępowanie co do pozwanych A. D., D. Ł. i D. K. (pkt 3), zasądził od pozwanych L. A. i K. A. solidarnie na rzecz powódki kwotę 457 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty (pkt 4); ustalił, że wyrok co do pozwanej K. A. jest wyrokiem zaocznym i nadał mu rygor natychmiastowej wykonalności co do tej pozwanej w punkcie 1, 2 i 4 (pkt 5).

Wyrok ten zapadł po dokonaniu następujących ustaleń faktycznych:

W dniu 23 listopada 1995 roku pomiędzy KWK (...) a L. A. i N. A. doszło do zawarcia umowy najmu lokalu mieszkalnego położonego w Z. przy ul. (...), na podstawie której wynajmujący oddał najemcom lokal do korzystania, zaś najemcy zobowiązali się uiszczać na jego rzecz czynsz płatny do ostatniego dnia każdego miesiąca oraz należne opłaty za media.

Pismem z 7 października 2014 roku poprzednik prawny powódki zawiadomił pozwanych L. A. i N. A., że zalegają z płatnościami z tytułu czynszu najmu lokalu na kwotę 19 661,29 złotych i wezwał ich do zapłaty wskazanej kwoty w terminie miesiąca pod rygorem wypowiedzenia umowy najmu.

Pismem z 16 grudnia 2014 roku poprzednik prawny powódki wypowiedział pozwanym L. A. i N. A. umowę najmu lokalu z zachowaniem miesięcznego terminu wypowiedzenia. Korespondencję doręczono 29 grudnia 2014 roku.

Pismem z 14 września 2017 roku powódka wezwała pozwanego do wydania lokalu mieszkalnego.

W okresie od września 2019 roku do 23 marca 2020 roku pod adresem mieszczącym się w Z. przy ul. (...) miało miejsce 14 interwencji Policji dotyczących zakłócania ciszy nocnej. Pismem z 16 grudnia 2019 roku Komenda Miejska Policji w Z. zawiadomiła pozwanego L. A. o skierowaniu do sądu wniosku o ukaranie w sprawie zakłócania ciszy nocnej od 1 września 2019 roku do 4 października 2019 roku w Z. przy ul. (...).

Sąsiedzi pozwanego L. A. skarżyli się do powódki o naruszanie przez pozwanego ciszy nocnej oraz porządku domowego poprzez hałasowanie, niewpuszczanie psa do mieszkania, niezamykanie drzwi do klatki schodowej, niesprzątanie po swoim pupilu oraz podpięcie licznika instalacji elektrycznej pod licznik innych lokatorów. Ponadto zawiadomili powódkę, że sprawę zakłócania porządku zgłosili Policji.

Pismem z 10 marca 2020 roku pozwany został wezwany do natychmiastowego zaprzestania zakłócania porządku domowego.

Powódka jest następcą prawnym (...) S.A. w K. w zakresie praw związanych z budynkiem przy ul. (...) w Z..

Pozwany utrzymuje się z emerytury górniczej wynoszącej 3.800 złotych. Pozwana K. A. nie pracuje i jest zarejestrowana w urzędzie pracy jako osoba bezrobotna.

Wyrokiem nakazowym z 14 stycznia 2020 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II W 1037/19 Sąd Rejonowy w Zabrzu wymierzył pozwanemu grzywnę w wysokości 100 złotych i obciążył go kosztami postępowania. Orzeczenie zapadło w przedmiocie zakłócania ciszy nocnej.

Mając na względzie te ustalenia Sąd Rejonowy ocenił, że powódka była uprawniona do wystąpienia z roszczeniem windykacyjnym wywodząc je z treści art. 675§1 k.c. zgodnie z którym po zakończeniu najmu najemca obowiązany jest zwrócić rzecz w stanie niepogorszonym. Powódka była nadto właścicielem spornego lokalu, a pozwanemu L. A. przysługiwało uprzednio uprawnienie do władania tym lokalem na podstawie umowy najmu z dnia 23 listopada 1995 roku.

Dalej Sąd Rejonowy wskazał, że skoro pozwany nie wykonywał podstawowego obowiązku najemcy to jest nie regulował na bieżąco czynszu, a zaległość z tego tytułu przekroczyła trzy pełne okresy płatności, to wynajmujący uprawniony był do wypowiedzenia umowy w trybie określonym w art. 11 ust 1 i 2 u. o o.l. Powódka z tego uprawnienia skorzystała w konsekwencji czego wygasła umowa najmu i pozwany zajmował lokal bez tytułu prawnego. W takim przypadku powinien wydać lokal na każde żądanie powódki. Brak realizacji tego obowiązku uzasadniał nakazanie wydania lokalu.

Badając, czy istnieją przesłanki do przyznania pozwanym lokalu socjalnego Sąd Rejonowy odwołał się do regulacji art. 14 u. o o.l. Wskazał w tym aspekcie, że pozwany nie posiada statusu osoby bezrobotnej, utrzymuje się z emerytury górniczej w wysokości 3.800 zł miesięcznie i posiada na utrzymaniu żonę – pozwaną K. A..

Sąd Rejonowy miał też na względzie, że stosownie do art. 17 ust. 1 u o o.l jej art. 14 nie ma zastosowania, gdy powodem opróżnienia lokalu jest stosowanie przemocy w rodzinie lub wykraczanie w sposób rażący lub uporczywy przeciwko porządkowi domowemu, albo niewłaściwe zachowanie czyniące uciążliwym korzystanie z innych lokali w budynku albo gdy zajęcie lokalu nastąpiło bez tytułu prawnego.

Podkreślił tu Sąd Rejonowy, że pozwany w sposób rażący wykraczał przeciwko porządkowi domowemu, co skutkowało licznymi skargami sąsiadów, a także wydaniem przeciwko niemu wyroku nakazowego w sprawie o zakłócanie ciszy nocnej. Wobec tego Sąd Rejonowy ustalił, że pozwanemu nie przysługuje prawo do zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Rozstrzygnięcie o częściowym umorzeniu postępowania uzasadnił treścią art. 203 k.p.c. wskazując, że cofnięcie pozwu w tej części było dopuszczalne.

Jako podstawę orzeczenia o kosztach postępowania powołał art. 98 k.p.c.

Apelację od tego wyroku wniósł pozwany zaskarżając wyrok w części dotyczącej jego obowiązku wydania lokalu (pkt 1), jego uprawnienia do lokalu socjalnego (pkt 2) i kosztów procesu (pkt 4) zarzucając:

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na bezpodstawnym pominięciu, że po wypowiedzeniu umowy doszło do jej ponownego zawarcia mocą czynności konkludentnych, co w konsekwencji skutkowało naruszeniem art. 660 k.c.,
- błędne ustalenie, że podstawą wypowiedzenia umowy najmu było wykraczanie przez pozwanego przeciwko porządkowi domowemu, co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia art. 17 u. o o.l. i art. 14 ust 4 pkt 2 i 3 u. o o.l.,
- błędne ustalenie, że pozwany uporczywie wykraczał przeciwko porządkowi domowemu,
- naruszenie art. 233§1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów.

W uzasadnieniu apelacji wywodził, że od wypowiedzenia umowy najmu z końcem 2015 roku bez przeszkód zajmował sporny lokal dokonując opłat czynszowych bez sprzeciwu powódki. Zarzucał też, że podstawą wypowiedzenia umowy najmu nie było uporczywie wykraczanie przeciwko porządkowi domowemu więc art. 17 u. o o.l. nie może mieć zastosowania.

Wniósł nadto o uzupełnienie postępowania dowodowego przez przeprowadzenie dowodów z dokumentacji obrazującej stan jego zdrowia, w tym niezdolność do pracy.

Formułując te wnioski i zarzuty domagał się zmiany zaskarżonego wyroku i oddalenia powództwa, ewentualnie ustalenia jego uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego ewentualnie uchylenia wyroku w zaskarżonej części i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego. Zaprzeczyła aby po rozwiązaniu umowy najmu między stronami doszło do zawarcia nowej umowy mocą działań konkludentnych, co więcej w 2017 roku wzywała pozwanego do wydania lokalu. Uiszczane przez pozwanego należności za lokal były

natomiast odszkodowaniem jej należnym zgodnie z art. 18 u. o o.l. Akcentowała, że pozwany uporczywie naruszał porządek domowy co wynikało z dokumentacji sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Rozpoznanie sprawy w postępowaniu odwoławczym odbywało się w składzie jednoosobowym zgodnie z art. 15zsz¹ ust 1 pkt 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2020 r., poz. 1842) w zw. z art. 6 ustawy z dnia 28 maja 2021 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2021 r., poz. 1090).

Wobec braku w apelacji jak i odpowiedzi na apelację wniosku o wyznaczenie rozprawy rozpoznanie sprawy w postępowaniu odwoławczym mogło nastąpić na posiedzeniu niejawnym, stosownie do art. 374 k.p.c.

Zgodnie z art. 378§1 k.p.c. w zw. z art. 365 k.p.c. zaskarżony wyrok podlegał kontroli odwoławczej jedynie w zaskarżonej części, to jest co do obowiązków i uprawnień pozwanego L. A.. W pozostałym zakresie jako prawomocny miał charakter wiążący, a wzruszony co do pozwanej K. A., która nie wniosła apelacji, mógłby być tylko na zasadzie art. 378§2 zd. 1 k.p.c. w razie ewentualnego uwzględnienia zarzutów skarżącego.

Pozwany podnosił w apelacji zarzut błędnych ustaleń faktycznych, a więc w istocie zarzut naruszenia art. 233§1 k.p.c. W tym aspekcie przypomnieć wypada, że zgodnie z utrwalonym orzecnictwem zarzut ten może być uznany za skuteczny tylko gdy skarżący - przy użyciu argumentów jurystycznych – wykaże, że sąd naruszył ustanowione w art. 233§1 k.p.c. zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów, a więc że uchybił podstawowym regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów lub też bezzasadnie pominął dowody, które doprowadziłyby do odmiennych wniosków oraz że naruszenie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy.

Zważywszy na te założenia istotnym było, że pozwany obecnie nie kwestionował skuteczności wypowiedzenia umowy najmu oświadczeniem z grudnia 2014 roku, a na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego pozwany w ogóle nie podnosił jakoby między nim a powódką lub jej poprzednikiem prawnym, doszło do ponownego zawarcia umowy najmu po wypowiedzeniu wcześniejszej umowy. Ta druga okoliczność nie była zatem w ogóle przedmiotem sporu przed Sądem Rejonowym. Po wtóre, pozwany podnosząc te twierdzenia po raz pierwszy w apelacji, nie przedstawił dowodów na ich poparcie ograniczając się w istocie do wyводу, że skoro przez kilka lat mieszkał w lokalu po wypowiedzeniu umowy najmu i regulował należności w tym zakresie, to w ten sposób doszło do zawarcia umowy najmu. Takie twierdzenia i wywody były niewystarczające zważywszy, że powódka w odpowiedzi na apelację im zaprzeczyła. Ciężar wykazania twierdzeń w tym zakresie spoczywał natomiast na pozwanym stosownie do ogólnej reguły z art. 6 k.c. i 232 k.p.c. zwłaszcza, że powódka wykazała skuteczne wygaśnięcie pierwotnego tytułu pozwanego do zajmowania lokalu. Rację ma pozwany, że do zawarcia umowy najmu może dojść w każdy sposób i nie wymaga to formy pisemnej. Rzecz jednak w tym, że nie jest tu wystarczające samo korzystanie z lokalu i regulowanie związanych z tym należności. Do zawarcia umowy na zasadzie art. 60 k.c. może bowiem dojść tylko wówczas, gdy wola stron czynności prawnej jest zgodna, ujawniona na zewnątrz odpowiednim zachowaniem nie wzbudzającym wątpliwości co do wzajemnych intencji. Materiał sprawy nie dawał podstaw do przyjęcia istnienia wzajemnej zgody stron w zakresie nawiązania czy istnienia stosunku najmu. W szczególności pozwany nie przedłożył żadnego dokumentu, z którego wynikałoby, że opłacane po wypowiedzeniu należności za lokal były czynszem nie zaś odszkodowaniem należnym właścicielowi z mocy art. 18 ust 1 u. o o.l. Nie wskazał też na takie okoliczności, które pozwalałyby uznać, że opóźnienie wynajmującego w wystąpieniu na drogę sądową w celu odzyskania lokalu związane było z uznawaniem uprawnienia pozwanego do dalszego zajmowania mieszkania. Nie można też pomijać, że w piśmie z 14 września 2017 roku, którego otrzymanie pozwany nie negował, powódka jednoznacznie wskazała, że pozwany zajmuje sporny lokal bez tytułu prawnego oraz że lokal ten zobowiązany jest opuścić w terminie do 31 października 2017 roku.

Wszystkie te okoliczności nie pozwalały uznać aby między stronami doszło do wskazywanego w apelacji ponownego zawarcia umowy najmu spornego lokalu.

Co się natomiast tyczy zachowania pozwanego w lokalu, to Sąd Rejonowy wskazał na podstawy swoich ustaleń co do zakłócania ciszy nocnej przez pozwanego, niesprzątania po jego psie i ingerencji w instalację elektryczną przynależną innym lokalom. W tym aspekcie dość powiedzieć, że z relacji Komisariatu III Policji (której pozwany nie zakwestionował) wynikało, od września 2019 roku do marca 2020 roku pod adresem zamieszkania pozwanego odnotowano 14 interwencji Policji dotyczących zakłócania ciszy nocnej, a sąsiedzi potwierdzali nagminność takiego zachowania. Nie można też pomijać treści pisemnych skarg sąsiadów opisujących naganne zachowanie pozwanego. Do treści tych dokumentu pozwany też się nie odniósł, wobec czego w kontekście całokształtu okoliczności sprawy, mogły one potwierdzać kwestionowaną w apelacji okoliczność. Trzeba bowiem wskazać, że jakkolwiek dokument prywatny nie korzysta z domniemania zgodności jego treści z prawdą, to nie ma żadnych formalnych przeszkód, aby sąd orzekający, w ramach swobodnej oceny dowodów wynikającej z art. 233§1 k.p.c. uznał treść dokumentu prywatnego za zgodną z rzeczywistym stanem rzeczy w oparciu o wszechstronne rozważenie zebranego materiału (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 31 sierpnia 2018 roku, II CSK 195/18, Lex 2541449). Pozostałe okoliczności uprawniające do uznania opisanych skarg za opartych na prawdziwych faktach, to opisane interwencje Policji, skazanie pozwanego wyrokiem nakazowym za zakłócanie ciszy nocnej, a także pisemne wzywianie pozwanego przez administratora budynku do zaprzestania zachowań czyniących uciążliwym korzystanie z innych lokali.

Wobec tego brak było podstaw do uznania za zasadne zarzutów pozwanego co do wadliwego ustalenia sposobu w jaki korzystał ze spornego lokalu.

W konsekwencji Sąd Okręgowy uznał za własne ustalenia Sądu Rejonowego, co czyniło zbędnym ich ponowne przytaczanie zwłaszcza, że w pozostałym zakresie nie były one kwestionowane w apelacji.

Dodatkowo, na zasadzie art. 243² k.p.c., na podstawie dokumentów załączonych do apelacji pozwanego Sąd Okręgowy ustalił, że pozwany orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS został uznany za częściowo niezdolnego do pracy do 30 czerwca 2023 roku, dysponował też orzeczeniem o lekkim stopniu niepełnosprawności do 31 stycznia 2022 roku. Leczy się ortopedycznie i ze względu na nadciśnienie tętnicze (dokumentacja k. 125-132).

Przechodząc do materialnoprawnej oceny zasadności powództwa wskazać należy, że ostatecznie bezsporny w sprawie było, iż wobec wystąpienia zaległości czynszowych za okres znacznie przekraczający trzy okresy płatności wynajmujący sporny lokal poprzednik prawny powódki, po uprzednim wezwaniu do zapłaty skutecznie wypowiedział pozwanemu umowę najmu w trybie art. 11 ust 2 pkt 2 u. o o.l. Oznaczało to, że pozwany utracił tytuł prawny do lokalu, a powódka była uprawniona do żądania zwrotu mieszkania tak na podstawie art. 675§1 k.c. jak i art. 222§1 k.c.

Pozwany nie przedstawił skutecznego względem powódki uprawnienia do władania lokalem, wobec czego żądanie pozwu było uzasadnione, co prawidłowo ocenił Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku.

Odnosnie do uprawnienia pozwanego do otrzymania lokalu socjalnego i obowiązku orzekania w tym przedmiocie przez sąd na podstawie art. 14 u. o o.l. istotnym było, że zgodnie z art. 17 u. o o.l. przepis art. 14 u. o o.l. nie ma zastosowania m. in. wtedy, gdy powodem opróżnienia lokalu jest wykraczanie w sposób rażący lub uporczywy przeciwko porządkowi domowemu, albo niewłaściwe zachowanie czyniące uciążliwym korzystanie z innych lokali w budynku.

Jak już wskazano, z ustaleń poczynionych w sprawie wynikało, że pozwany uporczywie wykraczał przeciwko porządkowi domowemu i czynił uciążliwym korzystanie z innych lokali. W ocenie pozwanego wynikające z art. 17 u. o o.l. wyłączenie nie mogło mieć zastosowania w sytuacji gdy umowa najmu została wypowiedziana ze względu na zaległości płatnicze. Sąd Okręgowy rozstrzygając tą kwestię doszedł do przekonania, że ujęty w omawianej regulacji „powód opróżnienia lokalu” to przyczyna faktyczna, nie zaś prawna. Przepis wskazuje bowiem na „powód opuszczenia lokalu” nie zaś na „podstawę rozwiązania stosunku najmu”. W konsekwencji możliwe jest zastosowanie tego przepisu niezależnie od prawnej przyczyny ustania uprawnienia do lokalu. Dopuszczalne jest zatem jego zastosowanie w sytuacji, w której właściciel lokalu po skutecznym wypowiedzeniu umowy najmu domaga się zwrotu mieszkania z uwagi na brak tytułu prawnego lokatora i jego zachowanie, także już po ustaniu tego tytułu. Wszak to czy uprawniony

wystąpi z żądaniem eksmisji pozostaje w sferze jego dobrowolnej decyzji. Może on bowiem tolerować zamieszkiwanie w jego lokalu przez osobę nie posiadającą tytułu prawnego i ograniczać się do pobierania odszkodowania z art. 18 ust 1 u. o o.l. (co zresztą miało miejsce przez długi czas między pozwanym a powódką i jej poprzednikiem prawnym). Impulsem do wystąpienia z żądaniem wydania lokalu może być natomiast właśnie zachowanie byłego lokatora, który narusza porządek domowy lub czyni uciążliwym korzystanie z innych lokali. Także do takich sytuacji odnosi się norma art. 17 u. o o.l. W przeciwnym razie, to jest gdyby możliwość jej zastosowania odnosić tylko do formalnej podstawy wypowiedzenia umowy najmu lokator, który swoim zachowaniem zaistniałym po dacie wypowiedzenia spełniałby przesłanki wyłączenia z art. 17 ust 1 u. o o.l. dysponowałby swoistym immunitetem uprawniającym go o dopuszczania się, bez istotnych konsekwencji cywilnoprawnych, zachowań aktualizujących stosowanie tej regulacji.

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy powódka żądanie wydania lokalu przez pozwanego wywodziła natomiast właśnie z wygaśnięcia tytułu prawnego do lokalu oraz występowania już po wypowiedzeniu najmu sytuacji naruszenia porządku domowego i czynienia uciążliwym korzystanie z innych lokalu. Wynika to z uzasadnienia pozwu. Skoro okoliczności te potwierdziły się w postępowaniu dowodowym, to zasadnym było uznanie przez Sąd Rejonowy na podstawie art. 17 ust 1 u. o o.l., że brak jest podstaw do przyznania pozwanemu lokalu socjalnego wobec wyłączenia możliwości stosowania art. 14 u. o o.l. określającego przesłanki przyznania takiego uprawnienia.

Oznaczało to, że zaskarżony wyrok – w zakresie w jakim podlegał kontroli odwoławczej – był prawidłowy skutkiem czego było oddalenie apelacji na zasadzie art. 385 k.p.c. Wobec oddalenia apelacji skarżącego brak było podstaw do wzruszenia na zasadzie art. 378§2 k.p.c. wyroku w części odnoszącej się do pozwanej K. A., która wyroku nie zaskarżyła.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na zasadzie art. 98 k.p.c. obciążając nimi pozwanego jako stronę przegrywającą. Zasądzona na rzecz powódki należność obejmowała wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości stawki minimalnej ustalonej na podstawie §10 ust 1 pkt 1 w zw. z §7 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800).

SSO Marcin Rak